

НЕДОПУЩЕННЯ ДО ПРОВЕДЕННЯ ПОДАТКОВОЇ ПЕРЕВІРКИ: ПРАВОВІ НАСЛІДКИ

Жмудінський В. П.,
адвокат, кандидат юридичних наук
ORCID ID: 0000-0002-1439-128X
zhmudin@ukr.net

Статтю присвячено дослідженню особливостей настання правових наслідків для платників податків у разі недопущення посадових осіб контролюючого органу до проведення податкової перевірки.

Доведено, що для проведення позапланової перевірки платника податків у контролюючого органу повинні бути правові підстави, перелік яких визначений Податковим кодексом України.

Аргументовано, що у разі відсутності у податкового органу правових підстав для проведення перевірки або оформлення наказу про проведення перевірки з порушенням вимог, платник податків має право недопустити посадових осіб контролюючого органу до проведення документальної перевірки.

При цьому, крім недопущення до проведення податкової перевірки, такому платнику податків необхідно подати позов до суду про скасування наказу про проведення перевірки.

В той же час, встановлено, що наслідком недопущення перевіряючих осіб до проведення перевірки буде вжиття податковим органом відповідних заходів реагування, шляхом застосування адміністративного арешту майна та/або звернення до адміністративного суду із позовною заявою про застосування арешту коштів на рахунках такого платника податків.

Зазначено, що у випадку застосування адміністративного арешту майна, контролюючий орган повинен звернутися до суду із заявою про підтвердження обґрунтованості застосування такого адміністративного арешту, однак враховуючи те, що суб'єктом господарювання оскаржено наказ про проведення перевірки, то судами здебільшого приймаються рішення на користь платників податків з тієї причини, що між контролюючим органом та платником податків виник спір про право.

Наявність спору про право виключає можливість і винесення судом рішення про застосування арешту коштів на рахунках такого платника податків.

Обґрунтовано, що адміністративний арешт майна і арешт коштів на рахунках є способами забезпечення виконання податкового обов'язку, що застосовуються контролюючим органом до платників податків і які мають суттєві відмінності, що полягають в особливостях звернення податкових органів до суду із відповідними заявами.

Ключові слова: контролюючий орган, податкова перевірка, адміністративний арешт майна, платник податків, суд.

Постановка проблеми. Однією із форм податкового контролю, що здійснюється уповноваженими державою органами за діяльністю суб'єктів господарювання є податкова перевірка.

Податкова перевірка як форма податкового контролю – це діяльність податкових та інших контролюючих органів у межах визначеної компетенції з метою встановлення правильності обчислення та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Залежно від видів податкового контролю зміст її охоплює, по-перше, дослідження документів податкового обліку і звітності, в яких відображаються результати фінансово-господарської діяльності платників податків протягом звітного періоду, а по-друге, обстеження приміщень, що використовуються для одержання доходів або пов'язані з утриманням об'єктів оподаткування (Васькович, Баран, 2013).

Для здійснення зазначеного податкового контролю за діяльністю господарюючих суб'єктів у контролюючих органів повинні бути законні підстави для його проведення.

У разі відсутності таких підстав, платники податків вправі не допускати перевіряючих осіб контролюючого органу до здійснення перевірочних заходів.

Однак, таке недопущення до проведення перевірки може мати для платника податків негативні наслідки у вигляді застосування адміністративного арешту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження питань, пов'язаних із проблематикою проведення податкових перевірок, застосування адміністративного арешту майна платників податків, проводились такими вітчизняними науковцями як: І.М. Васькович, М.М. Баран, Л.К. Воронова, Р.О. Гаврилюк, О.М. Горбунова, О.Ю. Грачова, І.Є. Криницький, М.П. Кучерявенко, Л.Л. Лазебний, О.О. Мамалуй, А.С. Мельніченко, А.М. Новицький, Д.М. Рева, С.П. Позняков, Р.В. Стецко, Т.О. Татарова, П.М. Чистяков та іншими. Разом із тим, дослідженням правових наслідків, які настають у разі недопущення до проведення податкової перевірки у юридичній науці належна увага не приділялася.

Метою даної статті є дослідити та проаналізувати особливості настання правових наслідків у разі недопущення до проведення податкової перевірки.

Виклад основного матеріалу. Податкова перевірка – це одна із форм податкового контролю, за допомогою якого забезпечується дотримання платниками податків, податковими агентами та/або іншими уповноваженими особами вимог законодавства щодо повноти, правильності нарахування і сплати податків, зборів, платежів, що реалізується шляхом співставлення наданих платником податків податкових декларацій (розрахунків) з фактичними даними щодо проведених останнім господарських операцій (Татарова, 2016).

Відповідно до п. 75.1. ст. 75 Податкового кодексу України (надалі – ПК України) визначено, що контролюючі органи мають право проводити камеральні, документальні (планові або позапланові; виїзні або невиїзні) та фактичні перевірки (Кодекс, 2010).

Статтею 81 ПК України передбачено, що посадові особи контролюючого органу мають право приступити до проведення документальної виїзної перевірки, фактичної перевірки за наявності підстав для їх проведення, визначених цим Кодексом, та за умови пред'явлення або надіслання у випадках, визначених цим Кодексом, таких документів:

направлення на проведення такої перевірки, в якому зазначаються дата видачі, найменування контролюючого органу, реквізити наказу про проведення відповідної перевірки, найменування та реквізити суб'єкта (прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи – платника податку, який перевіряється) або об'єкта, перевірка якого проводиться, мета, вид (документальна планова/позапланова або фактична), підстави, дата початку та тривалість перевірки, посада та прізвище посадової (службової) особи, яка проводитиме перевірку. Направлення на перевірку у такому випадку є дійсним за наявності підпису керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу, що скріплений печаткою контролюючого органу;

копії наказу про проведення перевірки, в якому зазначаються дата видачі, найменування контролюючого органу, найменування та реквізити суб'єкта (прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи – платника податку, який перевіряється) та у разі проведення перевірки в іншому місці – адреса об'єкта, перевірка якого проводиться, мета, вид (документальна планова/позапланова або фактична перевірка), підстави для проведення перевірки, визначені цим Кодексом, дата початку і тривалість перевірки, період діяльності, який буде перевірятися. Наказ про проведення перевірки є дійсним за наявності підпису керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу та скріплення печаткою контролюючого органу;

службового посвідчення осіб (належним чином оформленого відповідним контролюючим органом документа, що засвідчує посадову (службову) особу), які зазначені в направленні на проведення перевірки.

Непред'явлення або ненадіслання у випадках, визначених цим Кодексом, платнику податків (його посадовим (службовим) особам або його уповноваженому представнику, або особам, які фактично проводять розрахункові операції) цих документів або пред'явлення зазначених документів, що оформлені з порушенням вимог, встановлених цим пунктом, є підставою для недопущення посадових (службових) осіб контролюючого органу до проведення документальної виїзної або фактичної перевірки (Кодекс, 2010).

Отже, законодавством встановлено випадки, коли платник податків може скористатися правом недопуску посадових осіб контролюючого органу до перевірки:

– непред'явлення або не надіслання у випадках, визначених ПКУ, платнику податків документів, визначених абз. 2-4 п. 81.1 ст. 81 ПКУ (направлення та наказу на проведення перевірки, службового посвідчення);

– оформлення документів, вказаних в абз. 2-3 п. 81.1 ст. 81 ПКУ, з порушенням вимог, встановлених цим пунктом.

Водночас недопуск посадових осіб контролюючого органу до проведення перевірки є правом, а не обов'язком платника податків (Лазебний, 2020).

Здебільшого, основною обставиною для недопущення посадових осіб контролюючого органу до проведення перевірки є оформлення наказу про проведення такої перевірки з порушенням вимог, встановлених ст. 81 ПК України.

Проте, проведення платником податків аналізу наказу про проведення перевірки і встановлення його невідповідності нормам податкового законодавства не означає, що така перевірка не буде проведена і контролюючий орган не буде вживати заходів щодо її проведення.

Після недопущення посадових осіб податкового органу до проведення перевірки, необхідно у найкоротший строк подати до адміністративного суду позовну заяву про скасування наказу, яким призначено перевірку (Жмудінський, 2016).

При цьому, незважаючи на те, що платником податків подано відповідну позовну заяву до суду, контролюючим органом на наслідками недопущення до проведення податкової перевірки, будуть вжиті відповідні способи реагування.

У кожного контролюючого органу свої способи реагування на недопуск. Деякі з цих органів можуть реально блокувати діяльність підприємства. Тому перед недопуском слід добре подумати чи впевнені ви у своїй позиції і переконатися, що у вас дійсно наявні законні підстави для недопуску інспекторів (Мельніченко, 2020).

У разі, якщо платником податків все ж таки прийнято рішення про недопущення до проведення податкової перевірки, то перевіряючими особами контролюючого органу складається акт, що засвідчує факт відмови, із зазначенням заявлених причин відмови.

Згідно з ПК України одним із способів забезпечення виконання податкового обов'язку є адміністративний арешт майна.

Під адміністративним арештом розуміється правообмеження, що полягає в накладенні на платника податків системи обов'язків, які тимчасово позбавляють його можливості реалізації прав власності на майно, з метою запобігання неналежній поведінці платників податків і забезпечення виконання платником податків його обов'язків, визначених законом (Стецко, 2011).

Відповідно до п.п. 94.2.3. п. 94.2. ст. 94 ПК України передбачено, що арешт майна може бути застосовано, якщо з'ясується одна з таких обставин – платник податків відмовляється від проведення документальної або фактичної перевірки за наявності законних підстав для її проведення або від допуску посадових осіб контролюючого органу (Кодекс, 2010).

Арешт на майно може бути накладено рішенням керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу, обґрунтованість якого протягом 96 годин має бути перевірена судом (Кодекс, 2010).

Тобто, за наслідками недопущення платником податків службових осіб контролюючого органу до проведення перевірки, керівником такого контролюючого органу буде винесено рішення про застосування адміністративного арешту майна, після чого контролюючий орган повинен звернутися до адміністративного суду із заявою про підтвердження обґрунтованості застосування такого адміністративного арешту.

Звертаючись до суду із зазначеною заявою, контролюючий орган правомірність застосування адміністративного арешту майна обґрунтовує тим, що саме недопущення посадових осіб контролюючого органу до проведення перевірки є беззаперечною обставиною для застосування такого способу забезпечення виконання податкового обов'язку як адміністративний арешт.

Не погоджуючись із такою аргументацією контролюючого органу, позиція платників податків з даного приводу полягає в наступному.

Так, подання платником податків до адміністративного суду позову про скасування наказу про проведення перевірки є способом захисту, спрямованим на відновлення порушеного права, зумовленого наслідками такого контрольного заходу.

А звернення контролюючого органу до суду із заявою щодо підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту впливає з правовідносин, які виникли у зв'язку з недопущенням до проведення перевірки на підставі вищезазначеного наказу. Відтак, незгода платника податків із проведенням перевірки (оскарження в судовому порядку наказу про проведення перевірки) підтверджує існування спору про право в цих правовідносинах.

Пунктом 2 частини 4 статті 283 Кодексу адміністративного судочинства України (надалі – КАС України) визначено, що суд ухвалою відмовляє у відкритті провадження за заявою, якщо із поданих до суду матеріалів вбачається спір про право (Кодекс, 2005).

У випадку виявлення наявності спору про право після відкриття провадження у справі за відповідним поданням, суд закриває провадження у справі на підставі пункту 1 частини 1 статті 157 КАС України (Постанова, 2018).

В даній ситуації про наявність спору про право свідчить оскарження до суду платником податків наказу контролюючого органу про проведення податкової перевірки.

За таких обставин, за умови наявності спору про право виключається можливість розгляду та вирішення заяви у справах за зверненням контролюючого органу про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту майна платника податків в порядку ст. 283 КАС України.

Таким чином, за результатом розгляду заяви контролюючого органу про підтвердження обґрунтованості адміністративного арешту, судом буде прийнято рішення про відмову у відкритті провадження або закриття провадження з підстав наявності спору про право між сторонами справи.

Відмова у відкритті провадження або закриття провадження у справі, означатиме не підтвердження судом обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна, тобто з моменту винесення судом відповідної ухвали, яка набере законної сили, відносно платника податків припиняється процедура застосування адміністративного арешту майна.

Ще одним способом забезпечення виконання податкового обов'язку, який може бути застосований контролюючим органом через недопущення посадових осіб такого органу до проведення податкової перевірки є арешт коштів на рахунку платника податків.

Так, згідно п. 94.6. ст. 94 ПК України визначено, що арешт коштів на рахунку платника податків здійснюється виключно на підставі рішення суду шляхом звернення контролюючого органу до суду.

Тобто, арешт коштів на рахунку платника податків є одним із різновидів адміністративного арешту майна платника податків, який може бути застосований контролюючим органом паралельно із застосуванням адміністративного арешту майна.

Проте, особливістю застосування такого способу є те, що арешт коштів платника податків не залежить від наявності рішення контролюючого органу щодо застосування арешту на майно платника податків (Мамалуй, 2019).

Отже, за недопущення до проведення податкової перевірки, контролюючий орган вправі звернутися до адміністративного суду також із позовною заявою про застосування арешту коштів на рахунках платника податків.

Підставою для звернення до суду із зазначеним позовом є факт недопущення посадових осіб контролюючого органу до проведення податкової перевірки.

Однак, за наслідками розгляду судами таких позовів, здебільшого приймаються рішення про відмову у їх задоволенні з обґрунтуванням того, що оскільки до процедури застосування арешту коштів застосовується така ж процедура як і до застосування адміністративного арешту майна, і так як обґрунтованість рішення керівника контролюючого органу про застосування адміністративного арешту майна не підтверджена судовим рішенням, доказом цього є ухвала суду про відмову у відкритті провадження або закриття провадження у такій справі, то звернення контролюючого органу до суду із позовною заявою про застосування арешту коштів на рахунках не має правової перспективи, оскільки між платником податків та таким контролюючим органом виник спір про право, що виключає можливість застосування арешту коштів на рахунках платника податків.

Виходячи із вищевикладеного вбачається, що приписи статті 94 ПК України викладаються в єдиному контексті та відповідні правові норми регулюють як правовідносини, що виникають при накладенні адміністративного арешту майна, так і арешту коштів платника податків.

При цьому, підстави для застосування як адміністративного арешту майна, так і арешту коштів на рахунках платника податків, є універсальними та визначені пунктом 94.2 статті 94 ПК України. Обидва види арешту, за загальним правилом, застосовуються з однакових підстав і розрізняються лише процедурою застосування - або за рішенням керівника податкового органу (щодо майна, відмінного від коштів), або за рішенням суду (арешт коштів) (Постанова, 2018).

Проте, вказані обидва види арешту мають і суттєву відмінність, яка полягає в особливостях звернення податкових органів до суду із відповідними заявами.

Зокрема, контролюючий орган для підтвердження обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна, повинен подати заяву до суду першої інстанції протягом 24 годин з моменту встановлення обставин, що зумовлюють звернення до суду, за загальними правилами підсудності.

Такою обставиною в цьому випадку є дата прийняття керівником контролюючого органу рішення про застосування адміністративного арешту майна у зв'язку з недопущенням перевіряючих осіб до проведення перевірки.

У разі пропущення податковим органом зазначеного вище процесуального строку звернення до суду, така заява буде судом залишена без розгляду, незалежно від поважності обставин, так як строки подання таких заяв не підлягають поновленню, відповідно до ч. 5 ст. 270 КАС України.

Що стосується подання контролюючим органом позову про арешт коштів на рахунках платника податків, то податковий орган має право звернутися до суду з вказаним позовом в порядку загального провадження з дотриманням загальних строків звернення до суду, встановлених ст. 122 КАС України, так як вимоги ст. 283 КАС України є спеціальними і при поданні позовів вказаної категорії не застосовуються.

Висновки. Підсумовуючи результати проведеного дослідження, слід зазначити, що у випадку недопущення платником податків посадових осіб податкового органу до проведення перевірки, відносно такого платника податків контролюючим органом можуть бути вжиті заходи забезпечення виконання податкового обов'язку, шляхом застосування адміністративного арешту майна, подальша обґрунтованість якого має бути підтверджена судовим рішенням та/або звернення до суду із позовною заявою про застосування арешту коштів на рахунках платника податків.

Однак, якщо платник податків недопущення до проведення перевірки обґрунтовує відсутністю підстав у податкового органу для її призначення та проведення і таким суб'єктом господарювання подано до адміністративного суду позовну заяву про скасування зазначеного наказу, то у такому випадку вбачається наявність спору про право між платником податків та контролюючим органом.

Наявність спору про право виключає можливість підтвердження судом обґрунтованості застосування адміністративного арешту майна та можливість застосування арешту коштів на рахунках платника податків.

При цьому, важливим моментом в описуваній ситуації є те, що у випадку відсутності рішення суду про визнання арешту обґрунтованим, такий адміністративний арешт припиняється, а майно платника податків звільняється з-під адміністративного арешту і контролюючий орган в подальшому позбавлений можливості повторно накладати адміністративний арешт з тих самих підстав.

Тобто, у разі якщо адміністративним судом за наслідками розгляду справи за позовом платника податків до контролюючого органу про скасування наказу про призначення перевірки буде винесено рішення про відмову в позові, що означатиме законність винесення такого наказу, але платник податків продовжуватиме недопускати до проведення перевірки, то контролюючий орган після отримання такого рішення суду, яке набере законної сили, не зможе повторно накладати адміністративний арешт з підстав накладення першого арешту, оскільки п. 94.21 ст. 94 ПК України прямо забороняє вчинення таких дій.

Zhmudinskyi V. Tax audit prevention: legal consequences

This article deals with the study into special aspects of legal consequences for taxpayers in case of preventing the controlling body officials from conducting a tax audit.

It has been proven that the controlling body must have legal grounds for conducting an unscheduled taxpayer audit, which grounds are listed in the Tax Code of Ukraine.

It is well-reasoned that if the tax authority has no legal grounds for conducting an audit or issuing an order to conduct an audit in violation of the requirements, the taxpayer shall have the right to prevent the controlling body officials from conducting a desk audit.

At the same time, in addition to being prevented from conducting a tax audit, such a taxpayer has to file a claim with the court to cancel the audit order.

At the same time, it was established that preventing the auditors from audit would result in appropriate response measures taken by the tax authority, such as administrative seizure of property and/or applying to the administrative court with a claim for seizure of funds on the accounts of such a taxpayer.

It is noted that in the event of applying the administrative seizure of property, the controlling body has to file a statement with the court confirming the validity of the above administrative seizure; however, taking into account the fact that the business entity appealed the audit order, the courts mostly make decisions in favour of taxpayers for reason that there is a legal dispute between the controlling body and the taxpayer.

The issue of law excludes the possibility of a court ruling on seizure of funds on the accounts of such a taxpayer.

It is substantiated that the administrative seizure of property and the seizure of funds in accounts are ways of ensuring the fulfilment of tax obligations.

Key words: controlling body, tax audit, administrative seizure of property, taxpayer, court.

Література:

1. Васильович І.М., Баран М.М. Податкові перевірки: сучасний стан та процедури проведення. Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. 2013. № 767. С. 104–109.
2. Татарова Т.О. Особливості податкової перевірки як форми податкового контролю. Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». 2016. № 4/2016. С. 113–122.

3. Податковий кодекс України: Закон України № 2755-VI від 02 грудня 2010 року. Верховна Рада України. офіц. веб-сайт. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення: 04.01.2023)
4. Лазебний Л.Л. Обґрунтованість призначення та проведення податкової перевірки можна оскаржувати навіть у разі допуску до такої перевірки. ТОВ «АктивЛекс». офіц. веб-сайт. URL: <https://lexinform.com.ua/sudova-praktyka/obgruntovanist-pryznachennya-ta-provedennya-podatkovoyi-perevirky-mozhna-oskarzhuvaty-navit-u-razi-dopusku-do-takoyi-perevirky/> (дата звернення: 04.01.2023)
5. Жмудінський В.П. Особливості захисту прав та інтересів сільськогосподарських підприємств від протиправних дій фіскальних органів. Національна академія внутрішніх справ. Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. 2016. С. 154–157.
6. Мельніченко А.С. Наслідки недопуску податкових інспекторів до проведення перевірки. Юридична фірма Bargaen. офіц. веб-сайт. URL: <https://bargaen.com.ua/2020/naslidky-nedopusku-podatkovyih-inspektoriv-do-provedennya-perevirky/> (дата звернення: 10.01.2023)
7. Стецько Р.В. Поняття адміністративно-примусових заходів забезпечення виконання платником податків його обов'язків. Наука і правоохорона. 2011. № 4(14). С. 129–133.
8. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України № 2747-IV від 06 липня 2005 року. Верховна Рада України. офіц. веб-сайт. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> (дата звернення: 10.01.2023)
9. Постанова Верховного Суду № 804/1453/17 від 15 серпня 2018 року. Єдиний державний реєстр судових рішень. офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/75906603> (дата звернення: 12.01.2023)
10. Мамалуй О.О. Податково-правові особливості інституту адміністративного арешту. Прикарпатський юридичний вісник. 2019. № 1 (26) том 3. С. 30–35.
11. Постанова Верховного Суду № 820/1929/17 від 27 листопада 2018 року. Єдиний державний реєстр судових рішень. офіц. веб-сайт. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78192211> (дата звернення: 12.01.2023)

References:

1. Vaskovych I.M., Baran M.M. (2013) Podatkovi perevirky: suchasnyi stan ta protsedury provedennia. [Tax audits: current status and procedures] *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnikha"*. № 767. Lviv. S. 104–109. [in Ukrainian].
2. Tatarova T.O. (2016) Osoblyvosti podatkovoi perevirky yak formy podatkovoho kontroliu. [Peculiarities of tax audit as a form of tax control] *Visnyk Chernivetskoho fakultetu Natsionalnoho universytetu «Odeska yurydychna akademiia»*. № 4. Odesa. S. 113–122. [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy «Podatkovi kodeks Ukrainy» vid 02 hrudnia 2010 r. № 2755-VI [Law of Ukraine «Tax Code of Ukraine» from 02.12.2010 № 2755-VI]. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> [in Ukrainian].
4. Lazebnyi L.L. (2020) Obgruntovanist pryznachennia ta provedennia podatkovoi perevirky mozhna oskarzhuvaty navit u razi dopusku do takoi perevirky. [The validity of the appointment and conduct of a tax audit can be contested even in the case of admission to such an audit]. <https://lexinform.com.ua/sudova-praktyka/obgruntovanist-pryznachennya-ta-provedennya-podatkovoyi-perevirky-mozhna-oskarzhuvaty-navit-u-razi-dopusku-do-takoyi-perevirky/>. Retrieved from: <https://lexinform.com.ua/sudova-praktyka/obgruntovanist-pryznachennya-ta-provedennya-podatkovoyi-perevirky-mozhna-oskarzhuvaty-navit-u-razi-dopusku-do-takoyi-perevirky/> [in Ukrainian].
5. Zhmudynskiy V.P. (2016) Osoblyvosti zakhystu prav ta interesiv silskohospodarskykh pidpriemstv vid protypravnykh dii fiskalnykh orhaniv. [Peculiarities of protection of the rights and interests of agricultural enterprises against illegal actions of fiscal authorities] *Natsionalna akademiia vnutrishnikh sprav*. Kyiv. S. 154–157. [in Ukrainian].
6. Melnichenko A.S. (2020) Naslidky nedopusku podatkovykh inspektoriv do provedennia perevirky. [Consequences of not allowing tax inspectors to carry out an inspection]. <https://bargaen.com.ua/2020/naslidky-nedopusku-podatkovyih-inspektoriv-do-provedennya-perevirky/>. Retrieved from: <https://bargaen.com.ua/2020/naslidky-nedopusku-podatkovyih-inspektoriv-do-provedennya-perevirky/> [in Ukrainian].
7. Stetsko R.V. (2011) Poniattia administratyvno-prymusovykh zakhodiv zabezpechennia vykonannia platnykom podatkov yoho oboviazkiv. [The concept of administrative enforcement measures to ensure that the taxpayer fulfills his obligations] *Nauka i pravoohorona*. № 4. Kyiv. S. 129–133. [in Ukrainian].
8. Zakon Ukrainy «Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy» vid 06 lypnia 2005 r. № 2747-IV [Law of Ukraine «Administrative Judicial Code of Ukraine» from 06.07.2005 № 2747-IV]. <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

- rada.gov.ua/laws/show/2747-15*. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> [in Ukrainian]
9. Postanova Verkhovnoho Sudu № 804/1453/17 vid 15 serpnia 2018 roku [Resolution of the Supreme Court № 804/1453/17 of August 15, 2018]. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/75906603>. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/75906603> [in Ukrainian].
  10. Mamalui O.O. (2019) Podatkovo-pravovi osoblyvosti instytutu administratyvnoho areshtu. [Tax and legal features of the institution of administrative arrest] *Prykarpatskyi yurydychnyi visnyk*. № 1(26). Ivano-Frankivsk. S. 30–35. [in Ukrainian]
  11. Postanova Verkhovnoho Sudu № 820/1929/17 vid 27 lystopada 2018 roku [Resolution of the Supreme Court № 820/1929/17 of November 27, 2018]. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78192211>. Retrieved from: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/78192211> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 13.01.2023

Стаття рекомендована до друку 13.03.2023